

1: Det afskyelige Mord i Badstrup

Vel er Ægteskab herligt
Skaber et venligt Hjem
Når de tvende vil kærligt
Gaae i Enighed frem
Men naar først Tvedragt bygge
Skel hos et Ægtepar
Da er al Fred og Lykke
Borte, den Sag er klar.

Højst ulykkelig endte
Nyligen slig en Splid
Manden paa Konen skændte
Længe vared den Strid
Selv ei i sildig Stunde
Gik til Forsoning de
Manden gik hen at blunde
Med sin Forbitrelse.

Heel ubetænksom flyede
Konen nu fra sit Hjem
Og til sin Fader tyede
Der hun sagde frem
Hvad hende laa paa Hjerte
At hun var vred i Sind
Faderen da begjærte:
Gaa til din Søster ind.

Mens nu Søstrene hviler
Trygt ved hinandens Barm
Seer man Faderen ile
Bort med væbnet Arm
Sagte i Nattens Stille
Sværger han Drab og Død
Datteren hævne vilde
Han – hvilket grusomt Stød.

Han den Sovende hugger
Med sin morderiske Kniv
Øjet op han da lukker
Seer det gjælder hans Liv
Ud han af Sengen springer
Dog – Morderen er ond
Vaabenet hvast han svinger
Og naar Hjertets Grund.

Svigersønnen da segned
Om i sit eget Blod
Hurtigt Kinden blegned
Livet ham snart forlod
Herren dog i det Høie
Seer Alt, hvad der sker paa Jord
Gid han til Anger bøie
Maatte den Synder stor.

2: Jeg var en ung Sømand paa neppe sytten Aar

Jeg var en ung Sømand, jeg var knapt sytten Aar
Dengang jeg blev forlovet, det hændte en Vaar
Det var en Aften silde alt ud i Lunden grøn
At jeg mon begjære den Jomfru saa skjøn

Hun venlig til mig smilte, hun rakte mig sin Haand
Hun sagde kærligt til mig. Nu knytte vi vort
Baand!
Saa vare vi forlovede i Maaneder ni
Saa kom en anden og saa var det forbi

Vi vare nu sejlferdige og skulle gaa ombord
At lette vores Anker paa den arendalske Fjord
Og som vi stod og hivede, af Kræfterne vi sang
Da kom hendes Broder med Brevet udi Haand

Jeg tog det op og læste det i selvsamme Stund
Jeg tænkte paa den Aften, alt ud i grønne Lund
Jeg tænkte paa den Aften hun rakte mig sin
Haand
Jeg tænkte paa hun sagde. Nu knytte vi vort
Baand

Hils du din kjære Søster saa venligen fra mig
Jeg elsker ingen anden i Norges Land og Rig'
Men Sejlene er trukket og alting er gjort klart
Farvel utro Sophie, som bor i Arendal!

Ja, Vinden var os fjellig, hun var en Nord Nordost
En halv Mil ud for Norge, kvittered vi vor Lods
Den næste Dags Morgen, da Klokken den var sex
Da pejled vi Næsset i Norden til Vest

Vi atter Kursen satte og surret vore Sejl
Vi lænsed fire Dage for Bramsejl og for Rejl
Farvel du elskte Norge, farvel ustadig Ven
Maaske du omsider, vil angre det igjen

Naar Bølgen mod Land saa sagtelig gaar
Da husk ham, som aldrig du mer at skue faar
Og dersom en anden er utro mod dig
Da husk at jeg elsked dig tro og inderlig.

3: De norske Lodser er raske Svende

1. De norske Lodser de er raske Svende
Som Uvejrsfuglen færdes de paa Sø
Mod Dybets Farer ingen Frygt de kende
Med Løvemod i Dødens Favn de gaa

2. Men ingen var saa kæk af vore Sønner
saa djærv som Niels fra Akrens Kyst
Saa længe Havet mod en Klippe drøner
Hans Minde leve skal i Sømands Bryst

3. En engelsk Brig mod Klippen monne strande
Der stod den fast, mens Bølgen over brød
Dens Mandskab saae, der ej var til at lande
De fik for Øje snart den sikre Død

4. Og ingen vovede for Paalandsvinden
At styre ind i Brændingernes Skød
Signalet lød og bleg var Sømandskinden
Og Solen gik bag Klippen ned saa rød

5. Da bad de stakkels Sømænd højt for Livet
Og raabte: Aldrig ser vi Morgen mer
Kaptajnen har sin sidste Ordre givet
Snart skal vort Lig mod Klippen knuses her!

6. Til vore kære sender vi derhjemme
Vor sidste Hilsen i den mørke Stund
Ak aldrig vil I Eders Sømand glemme
Men han er borte, tavs er nu hans Mund

7. Dog Niels fra Akren Sønnerne nu vinked
"Kom Dreng, lad os mande straks vor Baad"!
Snart Aarerne i Aftensolen blinked
Den lille Baad skar gennem Søens Fraad

8. Fra Briggen saae de, hvor de kække strede
Mod Søens Magt og Haabet spired frem
"Kom" sa'e Kaptajnen, "lad os alle bede,
Maaske vi atter skue skal vort Hjem

9. Fra Briggen kasted de til Niels en Line
Trak ham ombord, til Roret fløj han hen
Der stod vor Lods med kæk og mandig Mine
Og kommanderte:"Løs Klyveren"

10. Den Klyver fløj fra bord i Pjalt og Klude
Niels sa det, sprang fra Ror til Fokkeraa
Han raabte:"Redde skal vi Jer og Skude!"
De svære Sejsinger han kapped saa

11. Det hjalp - snart efter Briggen rask de vendte
Og atter stod de ud paa dybe Vand
Se Frelsen kom og deres Jammer endte
Rørt takked Engelskmanden Norges Mand

12. Saa landed de kort efter da i Bugten
Til sikkert Leje baade Brig og Baad
Og Stormens Fugl fogæves peb i Flugten
Der blev ej Bytte i den Grav saa vaad

13. "Hvor skal jeg lønne Eder, kække Svende"?
Udbrød Kaptajnen da i Land de stod
da svared Niels og derpaa skal man kende
Den norske Lods med Kærlighed og Mod

14. Han svared:" Intet vil vi af dig have
Vi ere glade at vi frelste Jer"
Da sagde Engelskmanden:"Tak I brave
Men tag saa den og hav den kær

15. Af Fing'ren trak han Ringen:"Tag det Minde"!
"Hvor fik du den?" skreg Lodsens bleg om Kind
"Jeg redded fra en Baad en stakkels Kvind
Hun gav mig Ringen med taknemligt Sind"

16. "Hvor er hun" raabte Lodsens, "Har hun Livet"?
"Det var min Hustru som forliste nys!"
"Hun er på Skuden" - Tænk saa har han givet
Sin Hustru Frelse fra det kolde Gys.

17. Snart kom hun frem - sin Mand og sine Sønner
Hun traf igen, det blev en Glædesstund
Saaledes Kækhed tidt sin Mand belønner
Og Modet er en sikker Ankergrund

18. De norske Lodser de er raske Svende
Som Uvejrsfuglen færdes de paa Sø
Men Niels fra Akrens Daad skal alle kende
Og aldrig aldrig skal hans Minde dø

4: Fruen fra Kjøge

Der boede en Frue i Kjøge By
Om hende der gik så vidt* et Ry
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

**Måske synger Svendsen "slet"*

Og uden for Fruens Port, Port, Porte
Der stod to store Lo, Lo
Lodne Hunde som gik med Fruen på Gåsejagt (?)
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

Og manden hed Mads Skræ, Skræ, Skrædder
Han havde to store Ræ, Ræ*
Renter og Rentepenge han delte ud til de fattige
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

**Det underforståede rim skulle nok have været:
store ræ, ræ, rædder, idet rædder er et gammelt
dialektord for testikler. Det er efter alt at dømme
så gammelt, at Svendsen ikke har forbundet
nogen mening med dette rim i sin sang.*

Og datteren hed Lovi, Vi, Vise
Hun slap så mange Fi, Fi,
Fiske små i Fruens (?) Park
Af dem som kosted halvfjerde Mark
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

Og doktoren hed Mads Mu, Mu, Mule
Han skulle Fruen Pu, Pu,
Ja gi' hende Pulver og Piller ind
Det var for at styrke hendes svage Sind*
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

** ETK har linien således: Som skulle skjærme om
hendes skind*

Og manden* hed Klaus Klu, Klu, Klumpe
Han skulle vaske Fruens Ru, Ru,
Rustne Knive og Gafler af
Med et han havde sin Tidsfordriv
Se det var en frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

**Hos ETK er det tjeneren!*

Og pigen hed Lu, Lu, Ludse
Hun havde sin lodne Ku, Ku,
Kuffert til at gemme sine Sager i
For ej no'n fremmed Næver skulle komme deri
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

Og frøk'nen hed Jane ne, ne, neppe*
Hun lode sig stadig kn, kn,
Kniplinger sy omkring Kjolerne
I dem skul' hun stå for sit Ry
Se det var en Frue fra Kjøge By
Se det var en Frue fra Kjøge

**Et alternativt vers, som giver mere mening lyder
således:*

De piger var så ne. ne, neppe
De lode sig gerne kne, kne,
Kniplinger om deres huer sy
Dertil spadsered' de gjerne i by

* ETK:
Folkemindesamleren Evald Tang Kristensen
(ETK) i hans "Skjæmteviser" fra 1901.